

ОТКРОВЕНИЕ 11

ДВАМАТА СВИДЕТЕЛИ

Прочит: Откровение 11; Захарий 4:1-14

Йоан постоянно ни показва църквата от различни ъгли. Виждаме я като преследвана на земята. След това я виждаме триумфираща в слава на небето. Сега в гл. 10-11 Йоан добавя още една картина – църквата изпълняваща своята мисия да проповядва благовестието.

11 глава продължава там където свършва 10. До този момент Йоан като че ли гледа отстрани. Сега става участник в действието. Той получава видение да вземе и да изяде един свитък, който съдържа отвореното свидетелство за изкупителния план на Бога на земята. След това му е дадена тръстика (в древността това е бил широко използван инструмент за измерване) и му е казано да измери определена площ.

11:1-2 И ми бе дадена тръстика като тояга; и един каза: Стани и измери Божия храм и олтара (буквално вътрешното светилище на храма = святото място), и преброй поклонниците в него; но двора, който е извън храма, остави и недей го измерва, защото той е даден на земните племена, които ще тъпчат святия град четиридесет и два месеца.

Когато четем Откровение не трябва никога да забравяме, че четем книга, която използва символичен език. Ние не можем да приемаме нещата буквално – това са образи, които показват определени идеи.

Ние вече говорихме, че в повечето случая ключа за разбирането на тези символи се намира на 2 места – едното е историческата обстановка, в която са живели първите читатели на Откровение, а другата е Стария Завет, който е бил библията на първите християни понеже Новия все още не е бил написан.

Ключа за разбиране на символите в 11 глава също може да бъде намерен в Стария Завет. Спомнете си, че в гл. 10 на Йоан му е даден свитък, който е подобен на свитъка даден във видение на пророк Езекиил. Езекиил е трябвало да пророкува на израелския народ, а Йоан получава заповед църквата да свидетелствува на всички народи. По-нататък, в 40 глава, Езекиил получава видение подобно на това в Откровение 11. Той описва небесния храм, който Бог му дава във видение.

Езек 40:1-5 В двадесет и петата година от плена ни, в началото на годината, на десетия ден от месеца, в четиринадесетата година след превземането на града, в същия ден Господнята ръка беше върху мен и ме заведе там - чрез Божиите видения ме заведе в Израелевата земя и ме постави върху една много висока планина, на която имаше към юг нещо като здание, подобно на град. След като ме заведе там, видях човек, чийто изглед беше като на мед и който държеше в ръката си ленена връв

и мярка от тръстика; той стоеше в портата. Човекът ми каза: Сине човешки, погледни с очите си, чуй с ушите си и приложи сърцето си върху всичко, което ще ти покажа; защото ти беше въведен тук с цел да ти покажа това. Всичко, което видиш, го изяви на Израелевия дом. Извън дома имаше една стена околоръст, а в ръката на човека - мярка от тръстика, дълга шест лакти, всеки лакът, дълъг лакът и длан; и като измери широчината на зданието, тя беше една тръстика, а височината - една тръстика.

Езекиил измерва храма, който е описан в големи детайли. Същото е заповядано да направи и Йоан. Но тук има и едно важно допълнение – Йоан измерва не само храма и олтара, но и поклонниците в него. Какъв е този храм? Отговорът намираме в последните глави на Откровение – това е небесния Ерусалим. Там Божиите хора се покланят без страх и без да бъдат притеснявани от никого. А какъв е този храм, който е и град? Новия Завет ни дава отговора – това е църквата – новия храм (1 Кор. 3:16-17; 2Кор.6:16; Еф.2:19-22) и новия град на Бога (ср. Откр. 21:9-10 и 21:2)

Споменете си също Откровение 3:12 Който победи, ще го направя стълб в храма на Моя Бог откъдето няма вече да излезе вън; и ще напиша на него името на Моя Бог, и името на града на моя Бог, новия Йерусалим, който слиза от небето от Моя Бог; ще напиша и Моето ново име.

Чрез това измерване (което представлява не буквално, а символично действие) се извършва нещо подобно на подпечатването в 7 глава – Бог преброява и познава тези, които са Негови.

Но забележете, че освен „измерени” има и „неизмерени” – хора, които Бог не познава, които не е подпечатал и които не са Негови – това, което текста определя като „външния двор”. Нещо повече те не са напълно отделени от църквата – те влизат в контакт с нея. Начина, по който се осъществява този контакт е описан много картинно - те я тъпчат.

Йоан добавя също така и едно число – 42 месеца – период, през който „святия град” (т.е. църквата) ще бъде тъпкан от народите. Числото 42 месеца също така се появява многократно в библията като „време времена и половин време,” или 1260 дни или 3 ½ години или както е в Данаил. Всички тези числа обозначават един и същ период от време – те са равни на 3 ½ години. Винаги когато се използват те са свързани с едно време на скръб, през който Божиите хора са преследвани и търпят големи страдания. 42 месеца са времето, през което църквата свидетелствува на земята и е преследвана за това. Идеята на Йоан е много проста. Той първо показва църквата в слава на небето, след което казва, че за да стигне дотам тя трябва да премине през една голяма скръб и преследване докато изпълнява своята мисия. Същото беше описано и в 7 глава – там Йоан виждаше 2 картини на църквата – едната от 144 000, които бяха страдащата църква на земята, а другата – едно огромно множество - църквата в небето преминала през страданията, или както пише Йоан:

Това са онези, които излизат от голямата скръб; и са опрали дрехите си и са ги избелили в кръвта на Агнеца.

Това е общата картина, която трябва да имаме в предвид, за да разберем какво ни казва Йоан в глава 11.

В ст. 3 Йоан въвежда в картината 2 нови фигури – това са двама тайнствени свидетели.

11:3 А на двамата си свидетели ще дам да пророкуват хиляда двеста и шестдесет дни, облечени във вретича.

За тези двама свидетели се казва, че са облечени във вретича. Вретичето е било дреха, която хората са обличали, когато са скърбели за нещо или са се покаявали от грях. Вретича са носили също така и Божии служители, когато са носели новини за съд. Изглежда двамата свидетели са именно такива – за тях се казва, че са пророци (защото пророкуват), така че е твърде вероятно да пророкуват за осъждане и грях.

Те са двама – в Стария Завет всяко нещо е трябвало да се потвърди от устата на 2 или 3 свидетели, така че броят им показва, че посланието, което носят е вярно. Стихът ни казва и времето на тяхното служение – 1260 дни. 1260 дни са точно 42 месеца (42 x 30 дни всеки) – времето, през което езичниците тъпчат двора на храма, който както видяхме е църквата.

Но кои са тези двама свидетели? Йоан ни казва това в ст. 4:

11:4 Те са двете маслинови дървета и двата светилника, които стоят пред Господаря на земята

Може би повечето от нас ще кажат: Нищо не разбрах. За да разберем ние трябва да познаваме добре Стария Завет, към който ни препраща Йоан. Ние наричаме себе си евангелски християни и твърдим, че признаваме само библията за наш върховен авторитет. Обаче книгата Откровение постоянно ни предизвиква да видим колко наистина познаваме библията си. Йоан използва образи от Стария Завет и очаква ние да направим връзката и да ги разберем. И често ние не разбираме Откровение просто защото не познаваме достатъчно добре своя Стар Завет. Да, ние можем да кажем наизуст Йоан 3:16 или Псалм 23 (което, разбира се, е добре), но дали познаваме книгата на пророк Захарий? Нека да отворим на 4 глава.

И ангелът, който говореше с мене, се върна и ме събуди, както човек, който се събужда от сън Той ми каза: Какво виждаш? Аз отговорих: Погледнах и видях - светилник, цял от злато, с чаша отгоре му, със седемте светила на него и със седем отвора на седемте светилника, които са върху му, и край него две маслиненни дървета - едно отдясно на чашата и едно отляво на нея. Отново проговорих и попитах ангела, който говореше с мене: Какви са тези, господарю мой? А ангелът, който говореше с мене, ми отговори: Не знаеш ли какви са тези? И казах: Не зная, господарю мой. Тогава ми каза: Ето Господното слово към Зоровавел, което казва: Не чрез сила, нито чрез мощ, а чрез Духа Ми, казва Господ на Силите. Какво си ти, планино велика?

Пред Зоровавел - поле! Той ще изнесе върхния камък с възклицание: Благодат! Благодат на него! При това Господното слово дойде към мен и каза: Ръцете на Зоровавел положиха основата на този дом; неговите ръце също ще го изкарат; и ще познаеш, че Господ на Силите ме е пратил при вас. Защото кой презира този ден на малките работи? Понеже тези ще се радват, т. е. тези седем, които са очите Господни, които тичат през целия свят, като видят отвеса в ръката на Зоровавел. Тогава му отговорих: Какви са тези две маслинени дървета отдясно на светилника и отляво? И втори път му казах: Какви са тези две маслинени клончета, които през двата златни отвора изпразват от себе си маслото като злато? А той ми отговори: Не знаеш ли какви са те? Аз казах: Не зная, господарю мой. Тогава отвърна: Те са двамата помазани, които стоят при Господаря на целия свят.

В кигата Захарий зад тези два образа се крият добре известни исторически личности - Зоровавел и Йсус Йоседек – двамата водачи на Израел при връщането от робство и изграждането на втория храм. Зоровавел е бил управител на Юдея – той е произхождал от Давидовото потомство и по този начин е бил носител на царската линия. Йсус от своя страна е бил първосвещеника, който е водел Божиите хора в тяхното поклонение към Бога. Така че това, което виждаме са две избрани фигури – цар и свещеник. Те трябва да бъдат за пример (затова са светилници), а за да могат да бъдат такива Бог ги е помазал със Светия Дух (от маслини се е правело маслото за помазване – символ на Светия Дух).

И така ние имаме двама души, които:

1. Те са пророци, царе и свещеници
2. Те са помазани със Светия Дух да носят една новина за съд.
3. Тяхното служение продължава 1260 дни или периода, през който езичниците преследват църквата.

Точно по такъв начин в книгата Откровение е описана и църквата – тя е Божият светилник на тази земя (виж Откр. 1:20). Тя е изпълнена със силата на Светия Дух. И тя носи едно пророческо послание за спасение и съд, поради което е преследвана (виж Откровение 10).

ст 5-6 И ако някой поиска да им навреди, огън излиза от устата им и поглъща неприятелите им; ако някой поиска да им навреди, така и той трябва да бъде убит. Те имат власт да заключат небето, за да не вали дъжд през времето на тяхното пророкуване; и имат власт над водите да ги превръщат в кръв и да поразяват земята с всякакъв вид напаст, колкото пъти биха поискали.

Идеята на тази два стиха е много ясна: Ако някой откаже да приеме посланието им (което както видяхме е благовестеито) резултата е наказание и осъждане. Именно това е идеята на целия Нов Завет.

За да предаде воята идея Йоан използва образи от Стария Завет добре познати на читателите/слушателите: Ст. 5 напомня за Илия – той извиква

огън от небето и предизвиква суша. Също така огъня може да говори за Божието слово (ср. С Ер. 5:14 – много важен стих в контекст) - който не приеме свидетелството им попада под Божия гняв (защото е отхвърлил благовестието). Ст. 6 ни връща към Мойсей и язвите в Египет.

Нека да обобщим какво имаме дотук:

1. В Откровение 5:10 за християните се казва *и си ги направил царство и свещеници на нашия Бог; и те царуват на земята.* (в някои преводи ЩЕ – но в оригинала не е така). Такива са и двете маслинени дървета от Захарий.
2. Тя е помазана със Святия Дух да проповядва благовестието.
3. Самото благовестие е един вид пророчество за това какво ще стане и в същото време е и послание за осъждане. Както вече видяхме в Откровение по-голямата част от хората отказват да се покаят затова свидетелите са облечени във вретища.
4. Те казват истината – именно това е подчертано чрез образа *двама*.
5. Те са представени като свидетели именно защото такава е тяхната задача.
6. Те пророкуват 1260 дни – същия период, през който поклонниците, храмът и олтарът (= църквата) са тъпкани от народите (42 месеца).
7. Те ще бъдат преследвани през целия период на своето свидетелство т.е. докато езичниците тъпчат святия град. По-конкретно ст. 7 казва:
11:7 И когато свършат своето свидетелстване, звярът, който излиза от бездната, ще воюва против тях, ще ги победи и ще ги убие.

Откровение ни казва ясно кой е този звяр – на него е осветена цялата 13 глава от книгата. Той е един от помощниците, които сатана извиква, за да осъществи своите намерения на земята.

13:7 И му бе позволено да воюва против светиите и да ги победи; Това е същото, което казва и 11:7– звярът воюва срещу светиите, които съставляват църквата.

Забележете, че в края на историята се очаква една голяма атака срещу вярващите. Наистина, ние казахме, че целия период между първото и второто пришествие може да бъде наречено Голямата скръб. Но тази голяма скръб ще достигне своята кулминация непосредствено преди края. На сатана ще му бъде позволено да действа както никога преди и той ще може да убие двамата свидетели или както се изразява Йоан на друго място „*да воюва против светиите и да ги победи.*” Но Йоан също така посочва и времето, когато това ще стане – *след като свършат свидетелството си.* Дотогава, докато не чуят и не се обърнат всички, които трябва да чуят и да се обърнат църквата не може и няма да бъде победена. Без значение какво прави сатана, независимо кой застава срещу нея тя ще бъде победоносна – Бог ще й даде сила да изпълнява своята мисия и да проповядва благовестието. Ето защо ап. Павел, заедно с ап. Йоан може да каже: „*Благословен да е Бог, който всякога ни води в победоносно шествие.*”

Въпросът, който трябва да си зададем тази вечер е: Как гледаме на себе си като църква? Уплашени ли сме от трудностите пред нас? Обезсърчени ли сме? Йоан (и чрез него Исус) ни уверява, че няма причина да бъдем такива – докато се стремим да изпълняваме поставената ни от Бога задача и оставаме верни ние няма да бъдем победени, Бог ще бъде с нас и ще ни води в това победоносно шествие.

Обаче описанието на Йоан не свършва дотук.

11:8-10 трупове им ще лежат по улиците на големия град, който духовно се нарича Содом и Египет, където бе разпънат и техният Господ. И мнозина от народите, родовете, езиците и племената ще гледат трупове им три дни и половина и няма да позволят да бъдат положени трупове им в гроб. Земните жители ще се зарадват за тях, ще се развеселят и един на друг ще си пратят подаръци, защото тези два пророка са мъчили жителите на земята.

Мястото на което лежат труповете им се нарича *Содом* – символ на морално падение и *Египет* – символ на робство. Това е същия град *където бе разпънат и техният Господ*. Това може да не е конкретно Ерусалим. По скоро името е използвано като сборен образ за целия свят, който по подобен начин отхвърля Христос и преследва християните. Този земен град в Откровение е противопоставен на небесния Ерусалим.

Техните трупове няма да бъдат положени в гроб. В древността това е било израз на голямо презрение и поругаване. Света отхвърлил църквата ще се отнася към нея с възможно най-голямото презрение и няма да има никаква милост. Смъртта на християните и тяхното поражение ще бъде повод за радост: *Земните жители ще се зарадват за тях, ще се развеселят и един на друг ще си пратят подаръци, защото тези два пророка са мъчили жителите на земята.*

Това обаче ще пробължи само 3 ½ дни. Това е контраст на 3 ½ години т.е. периодът, през който света ще тържествува над църквата е много кратък сравнен с периода, през който тя не може да бъде спряна в изпълнение на своята мисия.

Но това не е всичко.

11:11 А след трите и половина дни влезе в тях жизнено дихание от Бога и те се изправиха на краката си; и голям страх обзе онези, които ги гледаха.

Йоан прави паралел с Езекиил 37 глава

Господнята ръка беше върху мен и ме изведе чрез Господния Дух, и ме постави сред поле, което беше пълно с кости. И ме преведе край тях наоколо; и, ето, имаше твърде много по отвореното поле и бяха твърде сухи. И така, пророкувах, както ми беше заповядано; и като пророкувах, започна да гърми и, ето, трус, и костите се събираха, кост с костта си. И така, пророкувах, както ми заповяда; и духът влезе в тях и те оживяха; и се изправиха на краката си, една твърде голяма войска. Тогава

ми каза: Сине човешки, тези кости са целият Израелев дом. Ето, те казват: Костите ни изсъхнаха и надеждата ни се изгуби; ние сме загинали. Затова пророкувай и им кажи: Така казва Господ Йехова: Ето, народе Мой, Аз ще отворя гробовете ви и като ви изведа от тях, ще ви заведе в Израелевата земя. И ще познаете, народе Мой, че Аз съм Господ, когато отворя гробовете ви и ви изведа от тях. След като вложа Духа Си у вас, ще оживеете; и ще ви отведе във вашата земя; и ще познаете, че Аз, Господ, изговорих това и го извърших, казва Господ.

Пророкът говори за обновление на Израел и за неговото връщане в земята след робството. В Откровение Йоан използва образа и казва, че Той ще върне победената църква към живот когато всичко изглежда най-безнадеждно и ще я въведе в едно ново отечество. За това четем в следващия 12 стих:

11:12 те чуха силен глас от небето, който им казваше: Въздигнете се тук. И те отидоха горе на небето в облак; и неприятелите им ги видяха. И в онзи час стана голям земетръс и десетата част от града падна и измряха в земетръса седем хиляди човека; а останалите се уплашиха и отдадоха слава на небесния Бог.

Бог пропславя Своята църква и едновременно с това наказва тези, които я преследват. Десетата част от града пада, а 7000 човека (число изразяващо пълнота, което няма нужда да се приема буквално) са убити. Може би някои от нас имат ухо, за да чуят иронията в думите на Йоан: по времето на Илия 7000 мъже не са преклонили коляно пред Ваала – сега са убити 7000 мъже които са направили точно това.

Виждайки Божието наказание хората отдават слава на Бога. Но вече е късно. Бог им е дал възможност да се покаят и те са я отхвърлили. Бог зачита тяхното решение и в 10 глава ангела е обявил, че няма да има вече бавене, но съда ще настъпи, когато затръби последната 7 тръба. И сега Йоан ни описва именно това:

11:15-19 И като затръби седмият ангел, се чуха силни гласове на небесата, които казваха: Световното царство стана царство на нашия Господ и на Неговия Христос; и Той ще царува за вечни векове. И двадесет и четиримата старейшини, седящи пред Бога на престолите си, паднаха на лицата си и се поклониха на Бога, като казваха: Благодарим Ти, Господи Всемогъщи, Който си и Който си бил, за това, че си изявил голямата Си сила и царуваши. Земните племена се разгневиха; но дойде Твоят гняв и времето да се съдят мъртвите и да дадеш наградата на слугите Си, пророците, и на светиите, и на онези, които се боят от Твоето име, малки и големи, и да погубиш тези, които погубват земята. Божият храм, който е на небето, се отвори и се видя в храма ковчегът на Божия завет; и настанаха светкавици и гласове, гръмове и земетръс, и силен град.

Сега това, което е написано в свитъка, който агнето отваря се е изпълнило. Не остава нищо по нататък. Ние никога не трябва да забравяме, че когато ни се струва, че сатана тържествува, а църквата губи Бог също се приближава за възкресение и за съд.

24 старци падат по лицата си от свите престоли понеже един по велик заема Своя престол и започва Своего управление (или по-скоро предявява претенции за това, което е Негово). Небесното светилище се отваря и се вижда ковчега на завета – символ на твърдата увереност, която можем да имаме в Божиите обещания.

Въпросът, който текста поставя пред нас като църква е: Имаме ли такаа увереност? Вярваме ли, че това, което Бог е обещал Той ще го изпълни без значение колко невъзможно изглежда това от обстоятелствата около нас? И дали ние сме такава църква, която по подобен начин е вярна до смърт в свидетелството за своя Господ?